

תת"ע 10788/06/16 - אליעזר איסחקוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 10788-06-16 מדינת ישראל נ' אליעזר איסחקוב
תיק חיצוני:

לפני	כבוד השופטת דורית בונדה
המבקש	אליעזר איסחקוב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 27.9.16 ע"י כב' השופטת נועה חקלאי, בהעדר התייצבות לדיון ההקראה אשר נקבע בעניינו.
2. המבקש הורשע בהעדרו בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום ולפיה נהג ביום 8.2.16 בשעה 10:26 בכביש 35 והשתמש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית, בעת שהרכב היה בתנועה, זאת בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה.
3. בגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 1,000 ₪, כפי הקנס הקבוע בצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002, ביחס לעבירה בה הורשע.
4. לטענת המבקש, לא קיבל "הודעה בעניין מועד דיון" ולהפתעתו גילה, לאחר שיצר קשר עם מזכירות בית המשפט, כי נשפט בהעדר ולא זכה להציג טענותיו לפני בית המשפט.
5. לתיק הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה לבקשה, נוכח קיומו של אישור מסירה לפיו ההזמנה נשלחה לכתובתו של המבקש וחזרה מן הטעם "לא נדרש".
6. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דין

7. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.
8. ביחס לטענה בדבר אי המצאת ההזמנה לדיון, הרי שבחינת אישור המסירה הקיים בתיק מלמד, כי

ההזמנה לדיון נשלחה אל המבקש בדואר רשום, אל כתובתו ברח' בן גוריון 33/47 כניסה ב' ברמלה, אולם חזרה מן הטעם: "לא נדרש". עוד מלמד האישור כי חלפו למעלה מ- 15 ימים ממועד המשלוח.

9. בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי התשנ"ד-1974 נקבעה חזקת המסירה החלה בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשע המבקש ולפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

10. לאורך הפסיקה נקבע, כי מקום בו נאשם לא דרש את דבר הדואר ניתן לראות בכך המצאה כדין וראו בעניין זה תת"ע 6057-12-11 (אשד') בכר נ' מדינת ישראל (10.7.12) שם:

"מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט המבקש ביקש להישפט פעל בחוסר מעש, לא לקח את הדואר ובנסיבות אלה ומכל האמור לעיל, אין לראות בכך כל הצדקה לעיוות דין ולביטול פס"ד".

וראו גם החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 7862/13 ג'סאן אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל (20.11.13).

11. בענייננו, המבקש כאמור נמנע מלקבל את ההזמנה לדיון, בכך שלא דרש את דבר הדואר אשר נשלח אליו כדין. בכך קמה החזקה כי ההזמנה לדיון הומצאה לו כדין וחרף זאת לא טרח המבקש להתייבב למשפטו.

12. משכך ובהתאם לסעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ומאחר והמבקש זומן כדין ולא התייבב, הרי שרואים אותו כמי שהודה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום וניתן היה לשפוטו בהעדר, כפי שגם נעשה.

13. למבקש ניתן איפוא יומו ונותר כעת לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זימונו כדין, ייגרם למבקש עיוות דין.

14. בקשת המבקש לא נתמכה בתצהיר ואף אין בה כל זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם לו אם לא יבוטל פסק-הדין או כל טענת הגנה מלבד אמירה כללית כי לא זכה להציג טענותיו בבית המשפט.

15. אף אם אצא מנקודת הנחה כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייבב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט המנוח אדמונד לוי ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

וראו גם רעפ 2282/07 דניאל דגן נ' מדינת ישראל (14.3.07), שם:

"..לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדין ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."

16. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת כי מדובר בעונש כפי הברירה (לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002) ולא מעבר לכך, זאת חרף אי התייצבותו.

17. לאור כך לא מצאתי כי יש מקום לקבל הבקשה ואני מורה על דחייתה ובשולי החלטתי אוסיף וציין כי קיים טעם נוסף לדחיית הבקשה והוא אי הגשתה במועד.

כך, עיון בתיק מלמד כי פסק-הדין נמסר לידי המבקש כבר בחודש נובמבר 2016, כשהמועד להגשת בקשה זו חלף לפני חודשים ארוכים.

די היה בטעם זה כדי לדחות הבקשה ואולם כאמור מעלה, היא נדחתה גם לגופה!

פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 27.9.16 יותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ז, 03 מאי 2017, בהעדר הצדדים.

